

Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 46 til § 61 særlig vilde blive gjort til Genstand for Udvalgets omhyggelige Overvejelse. Jeg tror sikkert, at det er et overordentlig vanskeligt Kapitel, og jeg kan godt undskyldte, at man ved 1. Behandling af denne Sag kommer til at tage noget fejl; men jeg vilde have ønsket en bestemt Udtalelse fra den ærede Ordfører om, at det ikke var Meningen med Vædringsforslagene at stille de ulykkelige Forældre, der have Børn, der enten ere døvstumme, blinde eller navnlig aands- eller sindssvage, under andre og strengere Forpligtelser med Hensyn til Forsørgelsespligten, end man har stillet Forældre i Almindelighed i saa Henseende overfor deres raske og kvikke Børn. Hovedreglen i § 3 er den, som jeg nævnte tidligere — jeg gentager det, hvis den ærede Ordfører skulde ville stænke dette Spørgsmaal en kort Omtale — at Forældrene ere pligtige til at sørge for Børnene til det 18de Aar; saa optræde disse overfor Staten som selvstændige Mennesker, og saa gælder kun Reglen, at hvis de saa blive trængende og Forældrene ikke kunne eller ikke ville hjælpe dem, saa maa Samfundet tage sig af dem efter Fattiglovens almindelige Regler. Jeg vilde ønske, at det blev bibeholdt ogsaa for de ulykkelige Børns Skyld, som her er Tale om, og at det yderligere blev erkendt, at Udvalget der i Virkeligheden har taget fejl, hvis det ikke er deres Mening at træffe en ny Regel ved Vædringsforslaget under Nr. 46. Men saa vilde jeg ogsaa gerne i samme Forbindelse have ønsket at høre noget om, at det er Udvalgets Mening, at disse Forhold skulle behandles efter noget andre Regler end almindelig Fattighjælp; at de kun undtage disse Spørgsmaal paa samme Maade som de med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 61, hvad jeg priser dem for, have undtaget Spørgsmaalet med Hensyn til Lægehjælp, Lægemidler, Indlæggelse paa Sygehus o. s. v. og f. Ets. principalt vilde have stillet sig saaledes, at hvad der udredes til ubemidlede døvstumme Børn, ogsaa, naar disse blive voksne, er en Stats Sag. Det er saadanne særegne Forhold, som i Virkeligheden ere ligestillede med Sygdomsforhold; Forfælleren er kun den, at det er en Forsørgelse af Sygdommen fra Buggen til Graven. Ligesom man i Sygdomsforhold — enten de nu ere af kortere eller længere Varighed; det er der ikke her Tale om — siger, at det er en Stats Sag, saaledes skulde man ogsaa sige, at dette er et Sygdomsforhold, kun at det er af vedvarende Karakter, Ivet igennem, og derfor bliver det en Stats Sag og ikke en Kommunesag — lad mig sige til

uden Hensyn til, om denne Forsørgelse tilfældigt hdes paa en Statsanstalt eller en af Staten godfændt dito, eller hdes i Hjemmet, hvilket kan være meget tilfældigt og ofte ikke er de paagældendes Skyld. Jeg siger altsaa, at jeg principalt vilde ønske, at man havde sagt: Det er at betragte lig Sygdom, og derfor holdes det udenfor Fattigvæsenet og tages som en Stats Sag; hvad man skal bidrage i den Henseende, sørger Staten for; paa dens Anstalter kan Hjælpen gives gratis, og udenfor Anstalterne erstatte Kommunerne Udløbet lige saa vel som de erstatte Lægemidler og Medicin. Jeg henstiller dette principale Standpunkt. Skulde nu Udvalget finde, at dette Forslag var for radikalt i Forhold til det nu bestaaende, eller skulde der være — thi Ministeren antydede det for sit Bedkommende — enkelte, som vilde anbefale, at Udgiften fordeltes noget, saa kunde der tænkes et subsidært Standpunkt, som gif ud paa, at Staten vel overtog det, saa det blev en Stats Sag, men den kunde saa refundere eller paalægge f. Ets. Amtsfondene og de dermed ligestillede Kommuner i Amtet respektive hver Klasse for sig en Fjerdedel og de specielle Kommuner hver en Fjerdedel, men saaledes, at man dog ordnede dette Forhold aldeles udenfor Fattigvæsenets almindelige Regler. Skulde det ses saaledes, indrømmer jeg, at det er et meget stort Spørgsmaal at saa ændret; men jeg haaber, at hvis det høje Udvalg gaar ind paa Tankegangen, vil der blive Raad dertil. Jeg anser det for et Hovedpunkt, et af de mest afgørende Hovedpunkter paa denne Lov, der slet ikke er at sammenstille med, om man mere eller mindre faar samlet sammen Anordninger, Fortollinger o. s. v., hvilket som jeg allerede tidligere har bemærket, langt fra er flet i tilstrækkelig Grad. Jeg forlanger kun en Antydning af den ærede Ordfører i den Retning, jeg forlanger tilvisse ikke — saa maatte jeg kende en Ordførers Myndighed og Stilling for ringe — at den ærede Ordfører skal gaa ind paa min Tankegang; men blot at det maa komme til at staa klart, hvilket uhyre Omfang der er omhandlet i denne Paragraf her, hvor utilstrækkelig dette Spørgsmaal er taget i Vædringsforslaget, og hvilken Betydning det har, at man benytter Lejligheden til at komme til en rigtig Fremstilling. Skulde det imidlertid stilles som en Hjælp af det offentlige udenfor Fattiglovens Regler, altsaa holdes udenfor Fattigloven, saa maa det nærmest føres hen under et særegent Afnit eller, hvad man forhaabentlig vil kunne enes om, under en særegen Lov, i Sammenheng med Tanken til § 64. Jeg nærer heller ikke nogen Tvivl om, at